

แล้ว โครทพ้อโครทแม่โครทรวก็พากันไปเอดะ โรง
 แรมก็มีตั้งแยะ -- โมเตลก็มีตั้งมาก พากันไปซี
 ยาคุมกำเนิดเขาได้ผลดีจะหายไปเที่ยวนี้เนะพี ครัว -
 พีทั้งหลาย พีที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่รักประชา
 ธิปไตย ผมกราบละอ้า อย่าโกรธผมเลย เราควร
 ปกครองกันอย่างมุทิตาธรรมและธรรมาธิปไตย เปิด
 โอกาสให้น้องแสดงความคิดเห็นบ้าง ก็ผมไม่เห็นด้วย
 พึงจะมาบังคับผมอยู่ทำไม มันไม่สบายใจด้วยกันทั้ง
 สองฝ่าย คำ - ก็อาวโส สองคำ - ก็อาวโส อย่าลุ่มหลง
 อยู่ในอาวโส ระเบียบ ประเพณีนักหนาเลย มันช่วย
 ให้เป็นมนุษย์ฉลาดขึ้นมาได้หรืออีกไม่นานพีก็
 ทยอย ผมก็จะเป็นอาวโส จากนั้นผมก็ตาย คลื่นลูกใหม่
 ก็จะมาเป็นอาวโสแทน อาวโสมันช่วยอะไรพีไม่ได้
 หรือ -- ถ้ายังลุ่มหลงมัน มันก็จะยิ่งกักกร่อน
 มันสมอง กักกร่อนความเฉลียวฉลาดที่เคยมี
 แล้วที่สุดพีจะเป็น คาแก่คนหนึ่ง ที่นั่งเล่น ซักกับเด็กเล็ก
 เหย่งกระต๊อบกลาน ความมีอาวโสไม่ใช่เที่ยวประกาศ
 และเที่ยวบังคับคนอื่น พวกผมต่างหากที่จะเป็นผู้
 ให้ความมีอาวโสของพี ถ้าพวกผมไม่ให้ พีก็จะมี

อาวโสไม่ได้ โดยเลือกเนื้อเชื้อไข โดยดึงแควดล้อมที่
 เราเกิดมาเป็นคนไทย เราให้ความเคารพในคุณวุฒิ
 ชาติวุฒิ และวัยวุฒิกันอยู่แล้ว ถ้าหากว่าดีจริง พระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีได้สอนให้หลงไหลเชื่ออะไรไปด้วย
 ไว้เหตุไว้ผล แม้ท่านจะประกาศธรรมกับพวกเดียวยุติ
 เที่ยรรณวิชาทั้งหลาย ท่านก็มีได้บังคับใคร -- พี
 - โดยธรรมชาติของผม ผมเป็นคนขี้รำคาญ ผมไม่
 อยากทำให้ใครเดือดร้อน และในทำนองเดียวกันผม
 ก็ไม่อยากจะใครมาทำความเดือดร้อนให้แก่ผม ผมไม่
 ใช่มุขยั่วยุ ผมไม่ใช่ฝ่ายขวา ผมไม่ได้มีหน้ามี
 หลังอะไรกับใครทั้งสิ้น -- รับรองได้ว่าที่พูดมานี้
 ไม่มีมือที่สาม พยายามคิดอะไรที่ปัญญาอ่อนมาก
 นะ ธรรมชาติของมนุษย์ไม่เคยเลย แต่มนุษย์ก็วู
 กันต่างหากที่ทำให้มนุษย์เลย ผมมิใช่ นักปฏิวัติ --
 ผมมิใช่ นักมวย -- ผมมิใช่ นักอะไรก่อนนักอะไรทั้ง
 นั้น ผมเป็นเพียงนายทองป่น บางระจัน เกิดท่าม
 กลางกองซึกววย โตขึ้นมาก็อาศัยพระ กินข้าววัด
 นอนศาลา ท่มผ้าผี มีเมียหมา แคว่สวนแข่งชวยซัง
 กะบิวของผมน ทำให้ออกมาจัญบ้านออกนอกอย่างนี้

-- ผมไม่ได้เจตนา สิ่งที่ผมแสดงมา สิ่งที่ผมกล่าว
ออกไปคงจะเป็นสิ่งเลวทรามที่สุดก็ได้ เพราะฉะนั้น
ตั้งแต่พรั่งนี้เป็นต้นไปผมจะไม่มาเขียนหนังสือ และ
ไม่ต้องนับว่าผมเป็นน้องใหม่ที่นี่ พิกี้ไม่ต้องกั๊กมอก
กั๊กใจว่าผมเป็นคนหัวดีหัวแข็ง เมื่อวันงานจะต้อง
ไม่ขายหน้ากดขี่คนอื่น เพราะฉะนั้น ผมกราบลาคุณพิกี้
ทุกคนและเพื่อน เมื่อหายว้ากานูเมื่อใด ผมอาจจะ
กลับมาเรียนใหม่ หรือไม่ก็อาจจะมาลาออกที่สำนักงาน
เลขาธิการ -- บ้าย บาย

ว่าแล้วก็เดินออกจากห้องนั้นไป โดยไม่ยอม
ฟังเสียงอ้ออึ้งใดใดทั้งสิ้น

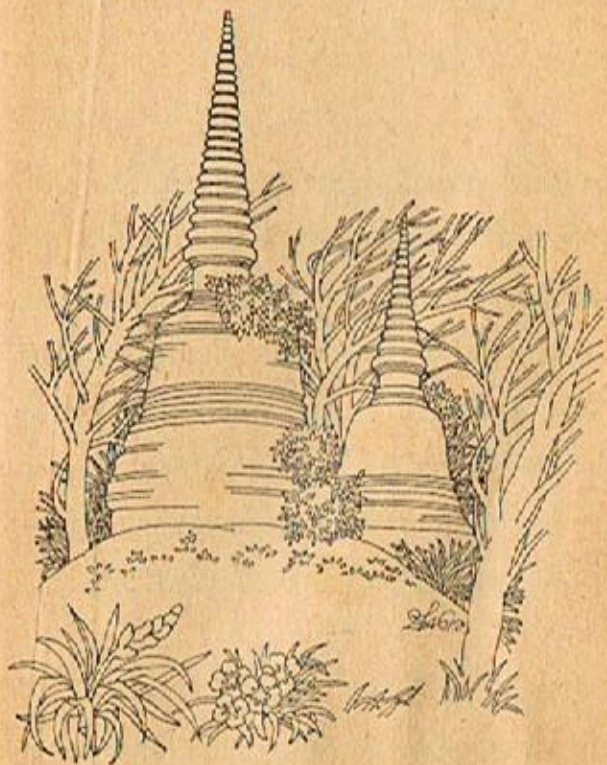
โพลี เพลลี่ -- พระลบร้อนแร่จะหลบจะกลับ

หาย

แต่ --

มีดเหลือเกิน

สืบเอ็ด

นั่งอยู่ตรงข้ามกุ

เดกิงคุยจ้ออยู่กับกุศักดิ์ด้วยปัญหาเรื่อทักโบ๊ท

และ ต.ศ. และ เสธ.

มงคลคงเป็นนักปรัชญาที่คุยกัน ได้กับ ขวลิต
เท่านั้น

พรหมศักดิ์กับอัครวิแย่งกันเบ็ดหนังสือเพลย์-
บอยเล่มล่าสุดที่ประมวลรูปเซ็กซ์อินมูวี่ -- และ
คำรวจสั่งเก็บจนเกลี้ยงตลาดแล้ว

ทรงศิริ - อวยพร - อุษา และมณวิภา นัง
นินทานางสาวไทยคนล่าสุด

ปรานีกำลังสนใจเพลงราตรีประดับดาวจาก
วิทยุในบ้าน

และอีกหลายคน --

ทรงศิริหันกลับมาถามกว่า เธอจะไม่เรียนจริง
จริงหรือ

กุจึงตอบว่า บ้า - ฉันทำเล่นเล่นก็ตื่นตื่นไป
ได้

พรรคพวกจะความสนใจจากสิ่งอื่นหันมาทางกุ
ไอ้อัครวิถามว่า จะกลับไปเรียนเมื่อไร

นี่แม่เจ้าพระยาที่จะหลังไหลลอยอยู่เรื่อยไปชั่ว
ตามีตาชาติ ไม้ดอกก็กลองตารดาอยู่ในป่าลึกมีรูสี
ร้อนหนาว ดาวฤกษ์ทุกดวงก็มีได้รู้เห็นเป็นใจกับ
อพอลโล ต้นโพธิ์ศรีมหาโพธิ์ก็งเป็นเครื่องหมายของ
การตรัสรู้ไมกษกรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
อยู่ตลอดไป ถึงอย่างไรเสียแผ่นดินไทยแผ่นดินเรา
ก็มีอดีตมาจากกรุงสุโขทัยกรุงศรีอยุธยาอยู่นั่นเอง

เราหนึ่งกันอยู่ในร้านวันแม่เจ้าพระยาฝั่งธน-

บุรี

สักสิบคนได้ --

สุระขวัญกับวันจิตต์ยังเหมือนเดิม และเขาทั้งคู่

กูจึงตอบว่า กูกำลังเรียน
วันจิตต์กระคือหรือรึว่า เธอไปเข้าเรียนที่ไหน

หรือ

กูจึงแสดงว่าเรียนกับแม่น้ำเจ้าพระยา

ไอ้เกิงบริภาษว่า ไอ้ซิบหาย

กูจึงว่า ลูกของมึง -- กูกำลังซิบหาย

ปราณีท่าตาละห้อยแล้วว่า ทองปน --

กูตัดจังหวะเสียก่อนว่า เธอจะมาทำให้ฉัน
รำคาญอีกแล้ว รึเน่เว่กันเสียบ้างซี อย่าทำบ้าแบกโลก
ไว้คนเดียวเลย บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียวหรอก
-- ความเอาจริงเอาจังกับความจริง บางครั้งมันก็
ช่วยอะไรเราไม่ได้นัก ทำตัวให้มีความสุข ฉันเองก็มี
ความสุขอยู่กับความรำคาญผู้คนและอารมณ์ขันเล็กเล็ก
น้อยน้อยที่จะฟังหาได้ -- มันหนักหนานักก็หัวเราะมั้ง
ตีปคนมั้งก็แล้วกัน ฉันอยากเรียนหนังสือ ฉันอยากอยู่
มหาวิทยาลัย ฉันอยากเป็นบัณฑิต แต่ -- ฉันรำคาญ
รำคาญไอ้ที่เรียกกันว่ามหาวิทยาลัยแล้วมันเหมือนโรง
ต้มกตัญญู ทุกคนเสวาปามความมัวเมาจนแปล้ไปตามตาม

กัน -- ทั้งทั้งทีก็ไอ้แค่คนต้องกินแล้วก็ต้องชู้กัน
ทั้งนั้น

ทรงศิริถามว่า เราขอตามจริงจริงเถอะนะ

-- ทำไมเธอถึงชื่อทองปน

กูจึงแสดงว่า บ้านฉันอยู่บางระจัน แม่
ฉันชื่อทอง พ่อฉันก็ตีปคนชื่อทอง -- ก็อย่างว่า
แหละ มันวุ่นวายสับสนอลหม่านพัลวันพัลเท
ปนเปกันยุ่งเหยิงไปหมด ในที่สุดฉันก็เกิดมา
เป็นลูกคนหัวปี พ่อแก่ก็ตั้งชื่อฉันว่าไอ้ทอง
ปน -- ความจริงก็ลูกของพ่อแก่ ถ้าไม่ปนกัน
ฉันก็ไม่เกิด - เนาะ